

saaledes, som Udvalget har antydet, og hvis man i sin Tid seer, at Ministeriet ikke har gjort nogen Indskrænkning paa denne Conto, da at tage videre Forholdsregler for et kommende Aar, for at opnaae det, som maatte følge af den Betragtning, som jeg her har udtalt. Det var blot disse faa Ord, jeg vilde anføre, for at vise, hvad det er, jeg har sigtet til, naar jeg i Udvalget har været med at stemme for det Endringsforslag, som om denne Post er opstillet. — Et æret Medlem for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds (Schvester Sjørgensen) omtalte det særdeles Ønskelige i, at der gjøres Noget med Hensyn til Engvanding i Vestjylland. Nu er det jo bekendt nok, at der fra en privat Stiftelse — jeg mener det Classenske Fideicommiss — i dette Øieblik tilsigtes en betydelig Understøttelse til dette Arbeide, men jeg skal ikke nægte, at det forekommer mig ønskeligt, om dette kunde skee i endnu større Udstrækning, thi det vilde maaffee være en af de største Hjælpekilber, der nu ere tilbage for Danmark, om de Aar, der flyde ned mod Jyllands Vestkyst, bleve anvendte saaledes, som den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds omtalte. Navnlige er det for mig et stort Spørgsmaal, om dette ikke er et Arbeide, som Staten burde tage i sin Haand, eller om der ikke idetmindste i en vis Retning burde gjøres Noget af Staten derfor; thi dersom det lykkes at faae disse store Strækninger gjorte græsrigge, hvilket man antager, at de ville kunne blive ved Hjælp af Engvanding, som der vil kunne være Tale om, saa vilde der vistnok opstaae en Masse Skatteydere, der i sin Tid rigeligt igjennem deres Skatter vilde erstatte Staten, hvad den maatte have sat til paa disse Arbeider i den forudgangne Tid. Det er mig ogsaa bekendt, at der tidligere er foretaget store Nivelleringsarbeider netop med det Maal for Øie at fremme disse Engvanding, men det er paa den anden Side klart nok, at der ogsaa vil være overordentlig store Vanskeligheder tilstede, som jeg ikke troer kunne fjernes uden derved, at der tages ganske andre særlige Forholdsregler og Beslutninger med Hensyn til Expropriationen og med Hensyn til Overvindelsen af de Hindringer, der kunne opstilles ved Folks Uforstand, end der vil kunne tages alene

af Private. Hvorvel jeg altsaa ogsaa paa den anden Side maa erkjende, at det har sine store Vanskeligheder for Staten at gribe saaledes umiddelbart ind, vil jeg dog slutte mig til de Ytringer, der ere faldne fra den ærede Rigsdagsmand for Ringkjøbing Amts 1ste Valgkreds, idet det efter min Mening maatte være Regeringen muligt efter en nøie Overveielse af Sagen at finde Foranstaltninger, som lode sig gennemføre, saaledes at man kunde vente, at de, naar de havde været forelagte for Rigsdagen og der havde fundet deres Bedømmelse, kunde foreligge paa en saadan Maade, at Staten ikke tog Skade derved, men derimod fik en Udsigt til en rigelig Godtgjørelse i en fjernere Fremtid, ikke blot i Skatter men ogsaa i lykkelige Vorgere. Jeg anseer det derfor for et meget vigtigt Punkt, som det ærede Medlem har henvendt Regeringens Opmærksomhed paa.

Formanden: Jeg skal henstille til ærede Medlemmer, der senere tage Ordet, om de ikke ville søge at afholde sig fra disse almindelige Betragtninger, som i den sidste Deel af Discussionen ere blevne kastede ind, da jeg ellers ikke ret seer, hvorledes vi skulle komme til Ende med Forhandlingerne.

Solstein: Jeg skal fatte mig saa kort som muligt og holde mig saa nær som muligt til de foreliggende Spørgsmaal. Jeg havde slet ikke tænkt paa at tage Ordet i Anledning af de Endringsforslag, som nu ere under Forhandling, men Udtalelserne af det ærede Medlem for Aarhus Amts 1ste Valgkreds (Winther) have foranlediget mig til at begjære det. Det forekommer mig i det Hele taget, at det, naar der under Indenrigsministeriet er Spørgsmaal om en Bevilling til Landvæsenets Fremme i Almindelighed af lidt over 8,000 Rd., egentlig ikke kan siges at være en saa overordentlig stor Sum, som saaledes tænkes anvendt dertil, at der skulde være nogen særlig Grund til at nedsette den. Naar vi betragte Sagen ganske i Almindelighed, troer jeg, de Fleste ville erkjende, at det snarere er paafaldende Lidet i Forhold til den store Betydning, denne Sag har for det hele Land,